

Sygn. akt III Ca 1609/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek

Sędzia SO Marcin Rak (spr.)

SR (del.) Maryla Majewska – Lewandowska

Protokolant Justyna Chojecka

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2017 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa J. G.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością we W.

o ustalenie

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 31 maja 2016 r., sygn. akt VIII C 662/14

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 221,14 zł (dwieście dwadzieścia jeden złotych i czternaście groszy), w tym kwotę 41,14 zł (czterdzieści jeden złotych i czternaście groszy) podatku od towarów i usług - z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

SSR (del.)Maryla Majewska-Lewandowska	SSO Leszek Dąbek	SSO Marcin Rak
---------------------------------------	------------------	----------------

Sygn. akt **III Ca 1609/16**

UZASADNIENIE

Powódka domagała się ustalenia nieważności aneksu z dnia 4 sierpnia 2011 r. do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z powodu uchylenia się przez nią od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu. Na uzasadnienie podała, że będąc pod wpływem natarczywych telefonów i nacisków ze strony przedstawicieli pozwanej, zgodziła się na wizytę konsultanta. Jej błąd wywołany był z kolei niepełnym i nierzetelnym przedstawieniem oferty przedstawiciela pozwanej, który zapewniał o możliwości obniżenia abonamentu

telefonicznego nie informując jednocześnie o fakcie jednoczesnego zawarcia umowy o świadczenie usług telefonii komórkowej. Powódka przystała na propozycję. Po otrzymaniu pierwszego rachunku okazało się, że aneks okazał się nową umową a abonament wzrósł. W celu uchylenia się od skutków prawnych złożonego przez siebie oświadczenia woli, powódka wysłała do pozwanej w dniu 16 września 2011 r. stosowne oświadczenie, którego pozwana nie uwzględniła.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu. Zarzuciła, że powódka pomimo możliwości nie skorzystała z prawa do odstąpienia od umowy. Wywodziła nadto, że nie zachodziły podstawy do uchylenia się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu gdyż powódka aktywowała kartę SIM w telefonie komórkowym i wykonywała z tego telefonu połączenia.

W dniu 21 marca 2013r. Sąd Rejonowy wydał wyrok w sprawie o sygn. VIII C 742/12 którym oddalił powództwo oraz odstąpił od obciążenia powódki kosztami procesu.

Na skutek apelacji powódki Sąd Okręgowy wyrokiem z 6 marca 2014r. wydanym w sprawie III Ca 1666/13 ze względu na stwierdzenie nieważności postępowania zniósł postępowanie w zakresie rozprawy z dnia 21 marca 2013r. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zabrze, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego. W zaleceniach Sąd Okręgowy polecił przy ponownym rozpoznaniu sprawy przeprowadzenie dowodów zawnioskowanych przez strony i poddanie ich ocenie zgodnie z treścią art. 233§1 k.p.c. oraz uwzględnienie sankcji prawnych przewidzianych w art. 84 k.c.

W toku dalszego postępowania strony pozostały przy swoich dotychczasowych stanowiskach.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy ustalił nieważność aneksu do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartego w dniu 4 sierpnia 2011r. pomiędzy (...) Spółką Akcyjną we W. a J. G. i orzekł o kosztach postępowania obciążając nimi pozwaną.

Wyrok ten zapadł po ustaleniu, że powódka w dniu 23 maja 2009 r. zawarła z (...) sp. z o.o. we W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych (...) Abonament Dialogu o numerze (...) w promocji „Pół na pół w Dialogu” w usłudze telekomunikacyjnej świadczonej na łączach (...) S.A. w Taryfie Domowej – profil podstawowy na okres lojalnościowy wynoszący 15 miesięcy (umowa nr (...) k. 6-6v). Umowa ta była aneksowana w dniu 10 sierpnia 2010 roku, co wiązało się ze zmianą taryfy oraz ustaleniem opłaty miesięcznej na poziomie 48,01 zł brutto.

Dalej Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 4 sierpnia 2011 r. do mieszkania powódki przyszedł konsultant pozwanego, celem spisania kolejnego aneksu. Podczas tego spotkania obecny był również sąsiad powódki J. K.. Przedstawiciel pozwanego zapewniał powódkę, że zostanie obniżony abonament telefoniczny na telefon stacjonarny. Konsultant bardzo się spieszył, przygotował aneks numer (...) i przedstawił powódce do podpisu. Powódka podpisała aneks bez przeczytania. Zgodnie z treścią aneksu wchodził on w życie z dniem 10 sierpnia 2011 r. wprowadzając do posiadanej usługi telekomunikacyjnej tj. usługi telefonii stacjonarnej usługę telefonii komórkowej wraz z zakupem w promocji telefonu komórkowego marki N. (...) za złotówkę. Telefon ten powódka otrzymała przesyłką kurierską w dniu 11 sierpnia 2011 r. Poprzez podpisanie aneksu zgodnie z § 8 ust. 3 powódka oświadczyła, że przy zawieraniu aneksu poza lokalem pozwanej została poinformowana o prawie do odstąpienia od zmiany umowy w terminie 10 dni od dnia podpisania aneksu.

Zgodnie z ustaleniami Sądu Rejonowego powódka w dniu 16 sierpnia 2011 r. aktywowała numer telefonu komórkowego. Z tego telefonu komórkowego wykonane były połączenia wychodzące.

Po otrzymaniu faktury od pozwanego powódka zorientowała się, że rachunki za usługi telefoniczne są wyższe od dotychczasowych. W związku z tym powódka skierowała do pozwanej pismo zawierające oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli w przedmiocie zawarcia umowy z dnia 4 sierpnia 2011 r. o świadczenie usług telefonii komórkowej, złożone pod wpływem błędu co do treści czynności prawnej.

W odpowiedzi pozwana wskazała, że brak jest przesłanek do uznania nieważności aneksu z dnia 4 sierpnia 2011 r.

Jak ustalił Sąd Rejonowy powódka w chwili podpisywania aneksu miała 81 lat. Jej stan psychiczny mógł pozwalać na zawarcie umowy i rozeznanie w podejmowanych czynnościach, natomiast zrozumienie treści umowy obciążone było niedoborami funkcji poznawczych badanej, które mogły w znaczący sposób utrudniać ten proces wobec deficytów uwagi i liczenia.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy oparł się m. in. na zeznaniach świadka J. K., który zmarł. Sąd Rejonowy przeprowadził ten dowód poprzez odczytanie zeznań złożonych w pierwszym postępowaniu.

Uwzględniając te ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy zważył na treść art. 84 k.c. oraz 88 k.c. Wywiódł, że błąd w świetle art. 84 k.c. i następnych oraz zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego (wyrażonym m.in. w orzeczeniach OSNCP z 1984 r. p. 10, OSPiKA z 1975 r. poz. 238, OSNCP 9/90, poz. 108) jest to błąd postrzegania, tj. niezgodne z rzeczywistością wyobrażenie o czynności lub o treści składanego oświadczenia woli (pomyłka). Wskazał, że osoba która działała pod wpływem błędu może uchylić się od skutków prawnych złożonego oświadczenia woli, poprzez oświadczenia złożone w terminie określonym w art. 88§2 k.c. (którego to terminu powódka dochowała). Uprawnienie to ma charakter prawa podmiotowego, a jego wykonanie kształtuje stosunki między stronami prowadząc do nieważności czynności prawnej.

Dalej Sąd Rejonowy ocenił, że skoro pomiędzy stronami doszło do zawarcia aneksu do umowy to uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli skierowanego do pozwanej było dopuszczalne tylko wtedy, gdy błąd został przez nią wywołany, chociażby bez jej winy, albo gdy wiedziała ona o błędzie lub mogła z łatwością błąd zauważyć.

Sąd Rejonowy uznał, że błąd został wywołany przez przedstawiciela pozwanej, który poinformował powódkę, że podpisanie aneksu do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych spowoduje obniżenie wysokości rachunków za usługi telekomunikacyjne. Fakt składania takich zapewnień przez przedstawiciela pozwanego wynikał nie tylko z zeznań powódki, ale również i z zeznań świadka.

Jednocześnie wskazał, że granicą, która wyklucza możliwość powołania się na błąd co do treści czynności prawnej jest sytuacja, gdy mylne wyobrażenie o skutkach prawnych złożonego oświadczenia woli zostało spowodowane niedbalstwem strony w zapoznaniu się z treścią składanego przez nią oświadczenia woli. W tym aspekcie miał jednak na względzie, że osoba, która świadomie podpisuje dokument nie znając jego treści, nie myli się, lecz świadomie akceptuje postanowienia zawarte w dokumencie, niezależnie od ich treści. Inaczej rzecz się ma, jeżeli treść dokumentu została między stronami uzgodniona i składający podpis miał prawo liczyć, że jest ona zgodna z wcześniejszymi ustaleniami. Uzgodnienie poszczególnych postanowień umowy w toku negocjacji usprawiedliwia postępowanie podpisującego, który co prawda świadomie nie czyta dokumentu, ale czyni to w przekonaniu, że jego treść odpowiada przyjętym postanowieniom.

Odnosząc te założenia do okoliczności sprawy Sąd Rejonowy wskazał, że przedstawiciel pozwanego zapewniał powódkę o obniżeniu wysokości rachunków. Powódka działała w przekonaniu że tak się stanie tym bardziej, że uprzednio przeprowadziła rozmowę telefoniczną z konsultantem pozwanej, który także udzielił jej podobnych informacji. Powódka działała przy tym w zaufaniu do pozwanej skoro w wyniku uprzednio podpisanego aneksu nastąpiło obniżenie rachunków telefonicznych. Nadto nie można było pominąć, że powódka jest starszą osobą, która ze względu na swój wiek miała ograniczone możliwości zrozumienia treści umowy, na co uwagę zwrócił biegły.

W konsekwencji Sąd Rejonowy uznał, że zaistniały przesłanki objęte z art. 84 k.c. a nadto, iż powódka złożyła w terminie oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia złożonego pod wpływem błędu.

Jako podstawę orzeczenia o kosztach procesu Sąd Rejonowy powołał art. 98§1 k.p.c., zaś o nieuiszczonych kosztach sądowych orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Apelację od tego wyroku wniosła pozwana zarzucając naruszenie:

- art. 233§1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów, która doprowadziła do niezasadnego ustalenia, że powódka pozostawała w błędzie co do treści czynności prawnej;
- art. 232 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. oraz art. 6 k.c. poprzez niezasadne przyjęcie, że powódka udowodniła zaistnienie przesłanek, o których mowa w art. 84 k.c.;
- art. 299 k.p.c. w zw. z art. 233§1 k.p.c. poprzez oparcie rozstrzygnięcia w przeważającej mierze na dowodzie z przesłuchania stron, gdy nieziściły się ku temu przesłanki;
- art. 84§1 k.c. w zw. z art. 88§1 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie sprowadzające się do wadliwego przyjęcia, że powódka pozostawała w błędzie co do treści czynności prawnej objętej aneksem, a w związku z tym uznanie, że powódka skutecznie złożyła oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli;
- art. 84§1 k.c. poprzez jego zastosowanie mimo niedbalstwa powódki wyrażającego się w braku zapoznania się z treścią aneksu przed jego podpisaniem.

W uzasadnieniu apelacji akcentowała, że z zeznań świadka J. K. wynikało, iż powódka miała świadomość, że świadczone przez pozwaną usługi będą obejmowały telefonię komórkową, gdyż pytała konsultanta „ile będzie kosztować komórka” i upewniała się czy na pewno otrzyma taki telefon. Wskazywała też pozwana, że Sąd Rejonowy ustalił, iż przedstawiciel pozwanej zapewniał powódkę o obniżeniu kosztów abonamentu na telefon stacjonarny, podczas gdy przedmiotem umowy było świadczenie usług telefonii stacjonarnej i komórkowej za łączną cenę 75 zł, w miejsce abonamentu telefonicznego wynoszącego 48,01 zł. Zatem informacje przedstawiciela pozwanej dotyczyły jedynie telefonu stacjonarnego nie zaś kosztów całości usługi.

Na rozprawie apelacyjnej podniosła nadto, że powódka nie posiadała interesu prawnego w ustaleniu nieważności umowy, w rozumieniu art. 189 k.p.c. albowiem przysługujące jej zarzuty mogłyby podnosić w toku ewentualnej sprawy o zapłatę jakie mogłyby wytoczyć powódce pozwana. Dodała, że ewentualne uwzględnienie powództwa sprawi, że powódka będzie zobowiązana do zapłaty za usługi telefoniczne, według ogólnych zasad, z pominięciem warunków promocyjnych. Uniemożliwi to realizację oczekiwanego przez powódkę celu postępowania.

Formułując te zarzuty domagała się zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia powództwa ewentualnie jego uchylenia i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na wstępie zaznaczenia wymaga, że w toku postępowania nastąpiła zmiana formy prawnej pod jaką pozwana prowadziła działalność, a to ze spółki akcyjnej na spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością. Okoliczność ta nie miała wpływu na tok procesu albowiem zgodnie z art. 553 k.s.h. spółka przekształcona wstąpiła we wszystkie prawa i obowiązki spółki przekształcanej. Skutek ten dotyczył także stosunków procesowych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 czerwca 2016 roku, II UZ 13/16, L.).

Oceniając zatem zasadność roszczenia powódki Sąd Okręgowy uznał przede wszystkim, że miała ona interes prawny w ustaleniu nieważności spornego aneksu. W orzecznictwie dominuje bowiem pogląd, że o braku interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c. może być mowa gdy stronie przysługuje dalej idące roszczenie, niż to realizowane w toku postępowania o ustalenie. Powódce natomiast roszczenie takie nie przysługiwało. Jej interes prawny wyrażał się zatem w usunięciu stanu niepewności co do treści stosunku prawnego łączącego ją z pozwaną. Nie była ona przy tym zobowiązana do oczekiwania na wytoczenie przez pozwaną powództwa o zapłatę należności wynikających z umowy. Swoje roszczenia mogła zatem realizować w toku niniejszego postępowania o ustalenie.

Przechodząc do ustaleń faktycznych w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia wskazać trzeba, że między stronami w istocie nie było sporne to, że przedstawiciel pozwanej zapewniał powódkę, iż skutkiem podpisania spornego aneksu

będzie obniżenie abonamentu na telefon stacjonarny. Powódka licząca 81 lat, podpisała tenże aneks w dniu 4 sierpnia 2011 roku nie czytając go i pozostając w przekonaniu, że obniży on rachunki za usługi telefoniczne. Postanowienia umowy zakładały w ramach jednego abonamentu dwie usługi, a to telefonię stacjonarną oraz możliwość korzystania z sieci komórkowej za pomocą aparatu telefonicznego z kartą SIM, które powódka otrzymała w promocyjnej cenie. Usługi rozliczane były w ramach abonamentu wymiennie, w ramach jednego pakietu minut w zależności od tego czy powódka wykonywała połączenia stacjonarne, komórkowe, lub wysyłała wiadomości sms bądź mms. Powódka zgodnie z zapewnieniami przedstawiciela pozwanej otrzymała telefon komórkowy za złotówkę. Stan psychiczny pozwalał na zawarcie umowy i rozeznanie w podejmowanych czynnościach, przy czym zrozumienie treści umowy obciążone było niedoborami funkcji poznawczych, które mogły w znaczący sposób utrudniać ten proces wobec deficytów uwagi i liczenia. Zrozumienie treści umowy – jak wskazał biegły psycholog – wymagało zatem odczytania jej na głos i tłumaczenia znaczenia niezrozumiałych dla powódki zwrotów, przy użyciu których umowa została sporządzona. Po uświadomieniu sobie rzeczywistej treści zawartej umowy powódka pismem z 12 września 2011 roku, które pozwana otrzymała przed dniem 30 września 2011 roku, złożyła oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pozwanej, polegającego za zawarciu aneksu z dnia 4 sierpnia 2011 roku. Pozwana nie uznała argumentacji powódki.

Powyższe okoliczności – jak już wskazano – w istocie bezsporne między stronami, były wystarczające dla dokonania materialnoprawnej oceny roszczenia. W tym aspekcie podkreślenia wymaga, że wbrew zarzutom pozwanego, oparcie ustaleń faktycznych w głównej mierze na zeznaniach powódki nie było błędem Sądu Rejonowego ponownie rozpoznającego sprawę. Zeznania te nie różniły się istotnie od odczytanych przez Sąd Rejonowy zeznań świadka J. K., a to czy powódka informację o możliwości nabycia telefonu komórkowego na preferencyjnych warunkach uzyskała przed czy po podpisaniu aneksu miało znaczenie drugorzędne. Podstawową kwestią było bowiem usprawiedliwione okolicznościami wyobrażenie powódki co do warunków zawieranej umowy, to zaś możliwe było do ustalenia w istocie wyłącznie na podstawie jej zeznań. Dodać też trzeba, że sąd odwoławczy ma ograniczone możliwości ingerencji w ustalenia faktyczne poczynione przez sąd pierwszej instancji na podstawie dowodów osobowych (zeznań świadków i stron postępowania). Ewentualna zmiana tychże ustaleń może być dokonywana zupełnie wyjątkowo, w razie jednoznacznej wymowy materiału dowodowego z zeznań świadków i przesłuchania stron oraz oczywistej błędności oceny tegoż materiału (por. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z 23 marca 1999 r. w sprawie III CZP 59/98, OSNC 1999/7-8/124, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., III CKN 1169 /99, OSNC z 2000/7 – 8/139, z dnia 7 stycznia 2005 r., IV CK 387/04, Lex nr 177263, z dnia 29 września 2005 roku, II PK 34/05, Lex nr 829115, z dnia 13 listopada 2003 r., IV CK 183/02, Lex nr 164006, wyroki Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 stycznia 2014 roku, V ACa 655/13, LEX nr 1428104 oraz z dnia 11 czerwca 2015 roku, III AUa 1289/14 Lex nr 1771487).

Zważywszy na przedstawione okoliczności, dla oceny czy powódka pozostawała w błędzie wywołanym przez przedstawiciela pozwanej, podstawowe znaczenie miało to, że przedstawiciel zapewnił powódkę, iż skutkiem podpisania aneksu będzie zmniejszenie opłat za telefon stacjonarny. Zapewnienie takie nie znajdowało jednak prostego przełożenia na treść zawieranej przez strony umowy, skoro formalnie powódka zawierała umowę obejmującą jeden łączny abonament na dwie – jak to określał pozwany – funkcjonalności, tj. telefonię stacjonarną i komórkową z wymiennie naliczanymi opłatami. Powódka nie miała przy tym świadomości, że otrzymanie aparatu telefonicznego (komórkowego) za złotówkę wiąże się z koniecznością ponoszenia wyższej łącznej opłaty abonamentowej. Świadczy o tym treść pisma, w którym odstępowała od umowy jak i jej zeznania. Na tym właśnie niezgodnym z rzeczywistością przekonaniu polegał błąd powódki wywołany przez przedstawiciela pozwanej. Wskazać też trzeba, że pomimo, iż stan psychiczny powódki pozwalał na zawarcie umowy i rozeznanie w podejmowanych czynnościach, to zrozumienie treści umowy wymagało odczytania jej na głos i tłumaczenia znaczenia niezrozumiałych dla powódki zwrotów, przy użyciu których umowa została sporządzona. Powódka podpisała umowę – jak wskazywała i co nie zostało podważone – działając w zaufaniu do pozwanej, zatem za wskazane tłumaczenie uznać można zapewnienie konsultanta o korzystnych skutkach aneksu wyrażających się w obniżeniu abonamentu. Także i ten fakt potwierdza wywołanie błędu. Godzi się przy tym zauważyć, że pozwana nie zaoferowała wniosków dowodowych celem ustalenia innego przebiegu rozmowy poprzedzającej podpisanie spornego w sprawie dokumentu.

Okoliczność, że powódka nie przeczytała umowy przed jej podpisaniem nie miała zasadniczego znaczenia także z innej przyczyny. Sąd Okręgowy podziela bowiem prezentowany w orzecznictwie pogląd zgodnie z którym, bez znaczenia dla prawnej doniosłości błędu pozostaje to, czy został on spowodowany przez samego błędzącego i czy uprawnionemu do uchylenia się od oświadczenia woli z powodu błędu można zarzucić brak dbałości o własne interesy, nieostrożność albo niedbalstwo. Na tle art. 84 k.c. nie należy brać pod uwagę ani wybaczalności błędu ani faktu zawinienia go przez błędzącego. Błędzący może zatem powołać się także na błąd przez siebie zawiniony. W sprawach nieobjętych modyfikacją przepisów ogólnych o wadach oświadczenia woli, w orzecznictwie Sądu Najwyższego nie wskazano na zależność między możliwością powołania się na błąd a dochowaniem należytej staranności. Zatem w sprawach o których mowa, zależność taka nie zachodzi, w art. 84 k.c. bowiem ustawodawca określił przesłanki błędu prawnie doniosłego i żadna z nich nie nawiązuje do przyczyn powstania błędu (por. Wyrok Sadu Najwyższego z 17 czerwca 2014 roku, I CSK 401/13, OSNC z 2015 r. poz. 49)

W konsekwencji powódka wykazała fakt wywołania przez przedstawiciela pozwanej istotnego błędu dotyczącego treści czynności prawnej w rozumieniu art. 84 k.c. Dochowała też objętych art. 88 k.c. wymogów co do formy i terminu uchylenia się od skutków prawnych oświadczenia złożonego pod wpływem błędu. Uchylenie się od skutków oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu skutkowało nieważnością całej czynności prawnej, w której skład wchodziło wadliwe oświadczenie woli, co prawidłowo ocenił Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku.

Nie miały przy tym znaczenia akcentowane przez pozwaną w postępowaniu odwoławczym dalsze skutki uznania spornego aneksu za nieważny. Przedmiotem sporu było bowiem jedynie ustalenie, czy powódka skutecznie uchyliła się od „aneksowania” umowy, nie zaś to jaki stosunek zobowiązaniowy będzie łączył strony wobec stwierdzenia nieważności aneksu.

Z tych też względów Sąd Okręgowy uznał zarzuty apelacji za bezzasadne i oddalił ją, a to na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi pozwaną jako stronę przegrywającą. Zasądzona na rzecz powódki kwota obejmowała wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości odpowiedniej do wartości przedmiotu zaskarżenia i zgodnej z §4 ust 2 w zw. §8 pkt 2 i §16 ust 1 pkt 1 mającego zastosowanie w sprawie z uwagi na datę wniesienia apelacji rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r. poz. 1801), powiększonej od podatek od towarów i usług zgodnie z §4 ust 3 tegoż rozporządzenia.

SSR del. Maryla Majewska – Lewandowska SSO Leszek Dąbek SSO Marcin Rak